

Pauluswerk

Overwin het kwade door het goede

daadwerkelijke hulp

Jaargang 22 - oktober 2018 - nummer 3

Overwin de angst voor het vreemde door gastvrijheid 2

Het schrijverscafé geeft mensen een stem 3, 7 & 8

Zinnvolle dagbesteding verbetert zelfbeeld bij bezoekers 4

Warm Rotterdam genomineerd 5

“Als je mekaar niet meer vertrouwen kan, waar blijf je dan?” 5

Eindelijk hebben ze een podium 6

“Wie had dat gedacht” 8

ontmoeting

bezinning

Overwin de angst voor het vreemde door gastvrijheid

Er zijn, volgens mij, voor de meeste van onze Europese samenlevingen, ook de Nederlandse, de komende 10 jaar twee grote vraagstukken, die beide om het overwinnen van onze angst voor het vreemde draaien. Het antwoord erop is in beide gevallen: het leren en beoefenen van de kunst van de gastvrijheid.

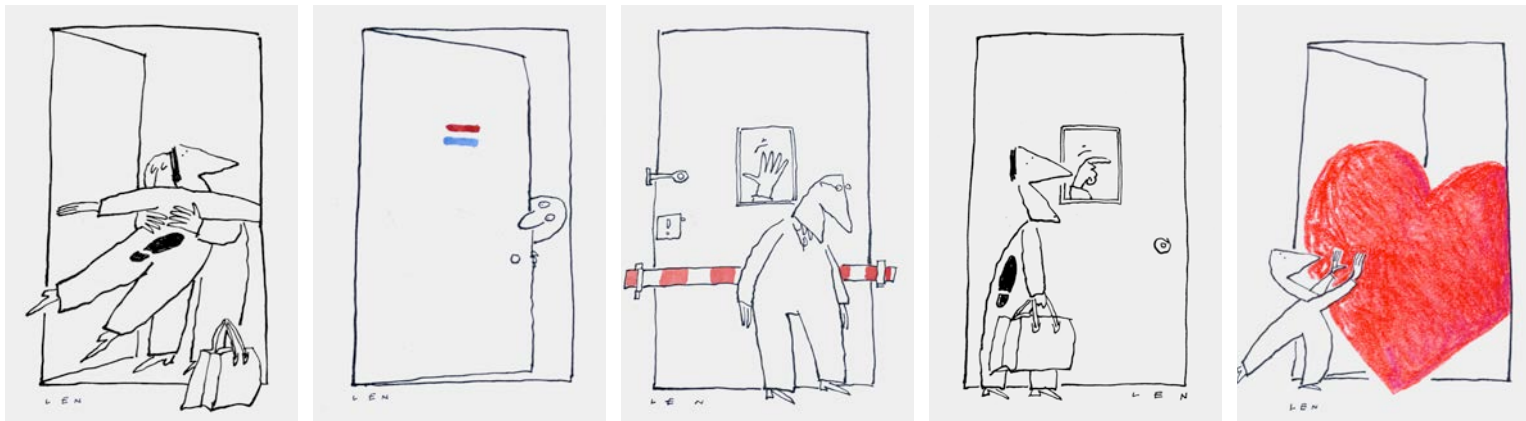
Onze omgang met het vreemde cruciaal voor de toekomst

Die twee vraagstukken zijn twee kanten van een en dezelfde medaille, die globalisering of mondialisering heet. Het vraagstuk van migratie en diversiteit, dat tot angst voor het vreemde leidt op internationaal niveau. Doordat vluchtelingen, of we dat nu willen of niet, op grote schaal hun heil zoeken, ook in de Europese landen. En het vraagstuk van armoede en sociale uitsluiting, dat ook tot angst voor

Oude en Nieuwe Testament komen we dezelfde angst en reserve tegenover vreemdelingen tegen als in de samenlevingen van nu, ook de Nederlandse. Zo besloot kort geleden de gemeenteraad van Geldermalsen, na het uit de hand gelopen protest daar en na rijp beraad, dat er bij gebrek aan draagvlak voor (de opvang van) vluchtelingen in Geldermalsen geen plaats is. In het Oude Testament vind je ook allerlei voorbeelden van de gedachte van eigen volk eerst. En toch, de uiteindelijke bijbelse

Wij zijn zelf vreemdeling

Waarom deze geboden als rode bijbelse draad? Want je kunt mensen gebieden tot je een ons weegt, als geboden niet op de een of andere manier aansluiten bij hoe mensen zijn en doen, resoneren in hun menselijke aard en vermogens, blijven het vooral holle frasen. De sleutel ligt naar mijn idee in de zin die volgt in Leviticus 19: 34 en die op vergelijkbare manier op vele andere plaatsen in het Oude Testament is te vinden: "Heb hen lief als jezelf, want jullie zijn zelf vreemdelingen geweest in Egypte". Dus, niet alleen "zij" zijn vreemdeling, maar ook "wij". Voor mij spelen daarin twee fundamentele bijbelse noties een rol. De eerste is, dat ons menselijk bestaan nooit een gegarandeerd zekere zaak is of kan worden. Wie wij zijn of wat wij in het leven hebben bereikt, beiden geven ons niet een status van onoverwinnelijkheid, onaantastbaarheid of ontoegankelijkheid. Wie in de Pauluskerk komt en de mensen daar ontmoet weet al snel: dakloos worden, in

Cartoonist Len Munnik tekent al 45 jaar voor Trouw en al die tijd draait zijn werk om oorlog en vrede, om recht en onrecht. (Trouw 25 juli 2018). Ook voor Pauluswerk maakt Len al vele jaren voor elke aflevering weer een treffende tekening. De redactie wenst Len en zijn vrouw Anke gezondheid en voortdurende inspiratie toe!

het vreemde leidt, maar dan op nationaal en lokaal niveau. Doordat een inmiddels fors deel van de hier geboren mensen, meestal ouder, blank en lager opgeleid, het vaak terechte gevoel heeft, dat zij zelf tot vreemdeling zijn geworden in eigen land: wie zij zijn en wat zij kunnen bijdragen doet er in de ogen van de dominante, meestal hoger opgeleide groep niet of nauwelijks meer toe. Het is van het grootste belang bij wat ons als samenlevingen voor de toekomst te doen staat, dat die twee vormen van omgaan met de vreemdeling, met het vreemde, parallel worden opgelost en niet tegen elkaar uitgespeeld. Gastvrijheid vormt het hart van het antwoord daarop, op de lange termijn.

"Heb hen lief, zij zijn net als jij"

Wie de bijbel leest en kent, weet, dat ook daar volop de vraag aan de orde is hoe om te gaan met de vreemdeling. Onder de mensen in het

rode draad is een andere. Die geeft iets aan van een tegenbeweging van gastvrijheid, die een begaanbare weg wijst uit de dilemma's en vraagstukken rond de aanwezigheid van vreemdelingen. Kern is, denk ik, dat het gebod van de liefde niet beperkt blijft tot de eigen groep, maar zich juist ook uitstrekt de vreemdeling. Het begint uiteraard allemaal in en met het gebod om God, bron van alles wat leeft, lief te hebben: "met heel je hart, met heel je ziel en met al je kracht", zegt Deuteronomium 6: 5. En met het spiegelbeeld daarvan richting elkaar als mensen: "Heb je naaste lief, die is net als jij", zoals in Leviticus 19:18. Maar het gebod om de naaste lief te hebben wordt in Leviticus 19: 34 ook nog eens uitdrukkelijk doorgetrokken richting de vreemdelingen: "Behandel vreemdelingen die bij jullie wonen als geboren Israëlieten. Heb hen lief, zij zijn net als jij".

de schulden raken, moeten vluchten voor oorlog en geweld, het zou ook mij zomaar kunnen overkomen. Zoals ook voor de Israëlieten van toen de rollen waren gewisseld: van uitgebuite slaaf en zwerfende vluchteling naar vaste bewoners van een land. Samenlevingen, verworven posities, zijn dus – bijbels gesproken – nooit forten, die verdedigd moeten worden tegen buitenstaanders.

Het vreemde zit vooral in mijzelf

De tweede notie heeft daarmee te maken. Het vermogen van de ene mens om zich te verplaatsen in de persoon en de situatie van een andere mens. Niet eenvoudig, maar wel degelijk te ontwikkelen. In het Nieuwe Testament speelt juist dat vermogen bij Jezus een doorslaggevende rol als een uitweg uit de dilemma's van het vreemde. En voor Jezus zijn "vreemden" niet alleen vluchtelingen, maar vooral ook de "eigen" mensen in de marge van zijn samenleving en godsdienst. Als hij zijn bijbel terugbrengt tot de kern zegt hij: "Behandel anderen dus steeds zoals jij zou willen dat ze jullie behandelen" (Mattheus 7: 12). Jezus is dus eigenlijk niet erg geïnteresseerd in

de vraag naar "eigen" of "vreemd", wie er wel bij zou horen en wie niet, volgens de gemeente. Iedereen doet er toe in zijn ogen, bij uitstek de mensen die door de samenleving worden gezien als buitenstaander of vreemd. Ook in de gelijkenis van de vader en de twee zonen (Lucas 15: 11) speelt dat punt van het je verplaatsen in een ander, van empathie, zo u wilt. De jongste zoon heeft het er met het geld van zijn vader flink van genomen en wordt door zijn vader niettemin gastvrij onthaald op een feestmaal. Dat tot grote woede van de oudste zoon, die altijd thuis is gebleven en plichtsgetrouw zijn werk heeft gedaan. In zijn ogen heeft hij altijd aan de goede kant gestaan, in tegenstelling tot zijn broer. Met zijn buitensporige, "vreemde" gedrag gooit de jongste zoon de rust en zekerheid van zijn broer omver. Zoals ook nu de komst van vluchtelingen de rust en zekerheid van mensen in onze samenleving omver gooien. Ook in de gelijkenis is dus de vraag aan de orde naar je vermogen je in een "vreemde" ander te verplaatsen: ben ik werkelijk zoveel beter dan een ander, is het leven in Nederland waarvan ik denk, dat het veel beter en meer waard is dan dat van "daar", werkelijk zoveel beter of anders dan van de mensen die naar Europa vluchten? Het is precies die bijbelse confrontatie met mijzelf en met mijn eigen waarden en normen, die mij de afgelopen jaren in de ontmoeting met zoveel "vreemden" van elders en uit eigen land in de Pauluskerk is overkomen. Die mij meer dan ooit tevoren heeft geleerd, dat mensen in de kern niet zo heel veel van elkaar verschillen. Op de een of andere manier zoeken wij mensen allemaal erkenning van wie wij zijn en wat wij kunnen bijdragen.

Volgens mij is dat ook precies het punt van het bijbelse gebod tot liefde. Die confrontatie heeft mij ook geleerd, dat dat oude bijbelse gebod geen overspannen eisen aan mensen stelt. Het is echt goed mogelijk om van mensen – vluchtelingen, daklozen, verslaafden, moeilijk handelbare mensen, mensen behorend tot een seksuele minderheid - te houden of hen in ieder geval te erkennen en te waarderen, hoe "vreemd" zij op het eerste gezicht ook mochten zijn. De angst voor het vreemde zat en zit vooral in mijzelf, niet zozeer in hen.

Casus: vreemdelingen in de Beverwaard

Er is vooral in de politiek, maar ook in de samenleving als geheel sprake van een gesprek tussen doven. Een gesprek dat dus geen gesprek is. Ook daar een kloof tussen "vreemden". De mensen, die de voordelen genieten van migratie en globalisering en de mensen die dat vrijwel niet doen en vooral de nadelen ondervinden. Meestal lager opgeleid, blank, hier geboren. Zie de prachtige documentaire 2KM2 over Rotterdam-Zuid, over de wijk Bloemhof. Als Wilders spreekt over een "nep-parlement", dan heeft hij in een aantal opzichten gelijk: de stem van veel mensen, die op zijn partij stemmen wordt eigenlijk niet gehoord of bewust doodgezwegen, onder een tamelijk arrogant motto: met lui die zoiets vinden praat je niet. Hetzelfde geldt voor Leefbaar. Het antwoord op wat er leeft onder zoveel mensen die zich tot deze partijen aangesproken voelen, ook in Rotterdam, is nog altijd niet gevonden. Maar je hullen in een cordon van arrogant stilzwijgen van de kant van de zogenaamde elite, politiek of anders, leidt uiteindelijk tot niets. In de Beverwaard ontstond

in 2015 een golf van protest, toen bekend werd, dat de gemeente Rotterdam daar een AZC met 600 vluchtelingen wilde vestigen. De Beverwaard is – wat men noemt – een sociaal zwakke wijk, die met veel energie van de bewoners net bezig was om een beetje uit het dal te kruipen. Veel Leefbaar-stemmers daar ook. Uitgerekend in zo'n wijk komt een AZC. Niet in Kralingen of in Hillegersberg. Als je de kat van de angst van de ene "vreemde" in zijn eigen samenleving wilt binden op het spek van de angst voor het "vreemde" van buiten, moet je zo doen. Ik preekte een paar dagen na de zeer roerige informatiebijeenkomst in een kerk daar in de buurt. Een mevrouw, die daarbij aanwezig was, zei: "Het ging eigenlijk helemaal niet zo tegen die vluchtelingen. Het ging er vooral om, dat de mensen in de Beverwaard zich "vreemden" voelen in hun eigen samenleving, niet gekend en erkend en nu nog meer door de komst van dat AZC. Wat denkt u, dat er gebeurt met de lessen Nederlands, als er zoveel Syrische kinderen op scholen bij komen die geen woord Nederlands spreken? En dat terwijl we dat onderwijs met veel energie vanuit de wijk net weer een beetje op orde hadden". Onder meer vanuit "Rotterdam verwelkomt vluchtelingen" (waarvan de Pauluskerk een van de initiatiefnemers is) zijn we toen het gesprek aangegaan met de mensen in de wijk. Ook vele anderen hebben aan dat gesprek bijgedragen. Dat heeft er uiteindelijk in geresulteerd, dat vreemd iets minder vreemd is geworden: de vluchtelingen waren meer welkom, maar er kwam ook extra geld om de wijk zelf sterker te maken, onder andere op het gebied van onderwijs.

Dick Couvée

Uit het Schrijverscafé

Déjeuner des Mots

Ik voed mezelf met een gedicht:

De eerste regels als ontbijt

Bij 't pas ontwaakte ochtendlicht.

Soms raak ik dán mijn ei al kwijt.

Ik laaf me aan de versgeperste woorden,

Die sijpelend door de juist geweken nacht

Nog aan mijn dromen toebehoorden

En mogelijk door de eng'len zijn bedacht.

Ik heb ze zeer behoedzaam opgevangen:

Een vitamine abc...

En gans door't rijke vocht bevangen

Les ik mijn dorst ermee.

Lies

Steun de Pauluskerk

Als u het werk van de Pauluskerk wilt steunen, kunt u een bijdrage storten op een van de onderstaande banknummers:

Stichting Diaconaal Centrum Pauluskerk:
NL36 TRIO 0338 7521 02

Commissie van Bijstand Pauluskerk:
NL30 INGB 0005 5661 16

Vereniging Vrienden van de Pauluskerk:
NL42 INGB 0005 1735 35

Pauluskerk Vluchtelingenwerk:
NL59 TRIO 0391 2279 12

Gesprek met coördinator Jesse de Jong

Zinvolle dagbesteding verbetert zelfbeeld bij bezoekers

In de loop van een warme ochtend in september, stapt de redacteur de Pauluskerk binnen voor een afspraak met Jesse de Jong. Hij is nog even in gesprek met een van de kappers, die vlakbij de ingang aan het werk zijn. Even later nemen we plaats in de nis van de kerkzaal, met een verse kop koffie die gastvrij geserveerd wordt door een medewerker van het Open huis. We gaan praten over de zinvolle dagbesteding en de rol die Jesse daarbij vervult.

Op welke manier raakte Jesse werkzaam in de Pauluskerk? "Ik woon in Rotterdam, niet ver van de Pauluskerk", vertelt Jesse. "Vaak liep ik er langs. De mensen die daar in- en uitliepen, boeiden mij. Als docent in het voortgezet onderwijs gaf ik tien jaar les in de vakken Engels en Geschiedenis. Daar ben ik mee gestopt. Daarnaast deed ik vrijwilligerswerk bij Vluchtelingenwerk. De vacature in de Pauluskerk voor

fietsenwerkplaats, de sportactiviteiten en de taallessen. Jesse geeft een toelichting:

Lunchroom

Tegen betaling is daar koffie en thee verkrijgbaar. Ook kan er iets gegeten worden. Het biedt de gelegenheid voor een ontmoeting tussen de vaste bezoekers en mensen van buitenaf die binnenlopen. De lunchroom valt onder de verant-

Jesse de Jong: zinvolle dagbesteding verbetert zelfbeeld bij bezoekers

een medewerker bij het vluchtelingenwerk kwam voorbij. Tijdens het sollicitatiegesprek met Marga Baas adviseerde ze mij te solliciteren naar de functie coördinator zinvolle dagbesteding en bouwen aan waardigheid. Dit heb ik gedaan en ik werd aangenomen. Het is een baan voor 16 uur per week. Die tijd verdeel ik over de werkdagen van de week, zodat ik dagelijks aanspreekbaar ben en contact kan onderhouden met de diverse projecten."

Wat houdt die functie in en hoe vult Jesse zijn tijd? Hij antwoordt: "Als aanspreekpunt moet ik diverse activiteiten coördineren en op elkaar afstemmen. Daarbij heb ik veel vrijheid en kan ik ook mijn creativiteit kwijt. Met veel mensen binnen de Pauluskerk werk ik samen. Uiteindelijk hebben alle bezigheden binnen het gebouw raakvlakken met elkaar."

We gaan de verschillende projecten waarbij Jesse betrokken is, doornemen. Onder de zinvolle dagbesteding vallen de lunchroom, de kappers, het naaiatelier, het kledinghuis, de

woordelijkheid van de Nico Adriaans Stichting. Aad is de projectleider. Vrijwilligers en bezoekers van de Pauluskerk helpen mee. Laatstgenoemden worden aangestuurd door Jesse.

Kappers

Op woensdag- en donderdagmiddag zijn er drie kappers die op vrijwillige basis, gratis het haar van de bezoekers knippen. De kappers beheren de aanmeldlijst. Jesse regelt dat op aanvraag van de kappers materialen zoals haargel aanwezig zijn. Niet alleen activiteiten, maar ook het er netjes uitzien verhoogt het zelfbeeld van de bezoekers.

Naaiatelier

Eenmaal per twee weken kunnen bezoekers bij het naaiatelier kleding laten herstellen of vermaken. Op het kerkplein zijn dan medewerkers aanwezig die de beschikking hebben over een naaimachine. Jesse ziet erop toe, dat vraag en aanbod enigszins op elkaar worden afgestemd.

Kledinghuis

Een paar keer per week is er gelegenheid voor de bezoekers om tegen lage prijzen tweedehands kleding aan te schaffen. Medewerkers van het kledinghuis sorteren en beoordelen de ingezamelde kleding op degelijkheid. Verder wordt er regelmatig een kledingmarkt gehouden op het kerkplein. Ook hier is Jesse het aanspreekpunt, waarbij ook de kosterij een ondersteunende rol vervult.

Fietswerkplaats

Op maandag, woensdag en vrijdag zijn er vrijwilligers met technische ervaring werkzaam in de fietswerkplaats achter in de Pauluskerk. Ze worden bijgestaan door diverse bezoekers die op deze manier kunnen worden bijgeschoold, zodat ze kleine reparaties kunnen verrichten. Er mag natuurlijk niet in concurrentie worden getreden met de reguliere fietsenhandel. Daarom is deze activiteit alleen bedoeld voor mensen met lage inkomens die een gewone fietsermaker niet kunnen betalen. Er worden lage tarieven in rekening gebracht. Mensen met hogere inkomens worden doorverwezen naar de gewone fietsermaker. De taak van Jesse is om ook deze activiteit, met name de rol van de bezoekers daarin, aan te sturen.

Sportactiviteiten

De Pauluskerk stelt sportspasjes beschikbaar voor de bezoekers, medewerkers en vrijwilligers. Maximaal drie uur per dag kan dan gebruik worden gemaakt van de faciliteiten in een sportschool. Er wordt gezocht naar uitbreiding van deze activiteiten, bijvoorbeeld met voetballen en wandelen. Dat is nog in ontwikkeling.

Taallessen

De Pauluskerk biedt gelegenheid voor het volgen van lessen in het Nederlands, Engels en Spaans. Er zijn verschillende didactisch geschoolde docenten die op meerdere niveaus, verspreid over de week, lesgeven. Mensen kunnen zich aanmelden via de Welkomstbalie of via een e-mailadres.

Ook mensen van buiten de Pauluskerk melden zich soms aan. Er wordt een klein bedrag aan inschrijfgeld gevraagd.

"We proberen met kleine stapjes de diverse activiteiten uit te breiden en te verdelen over de dagen van de week. Er gebeurt veel in de Pauluskerk. Daarbij dragen veel verschillende mensen verantwoordelijkheden. Daarom is het fijn om goed met elkaar te kunnen samenwerken", aldus besluit Jesse ons gesprek.

Voor het maken van de foto kiest hij, zoals in het verleden vaker gebeurde met medewerkers die voor Pauluswerk werden geïnterviewd, de plek achter in de kerkzaal met die mooie tekst.

Hans Valkenburg

Vanuit de Pauluskerk hebben we het initiatief genomen voor Warm Rotterdam. Dat programma komt steeds meer op stoom. Steeds meer mensen en organisaties worden enthousiast en melden zich om mee te doen in de beweging voor een ander Rotterdam: van arm naar warm.

“Welkom in de armste stad van Nederland”

Warm Rotterdam genomineerd

Vanuit de Pauluskerk hebben we het initiatief genomen voor Warm Rotterdam. Dat programma komt steeds meer op stoom. Steeds meer mensen en organisaties worden enthousiast en melden zich om mee te doen in de beweging voor een ander Rotterdam: van arm naar warm.

Een beweging is iets soepels en moois. Er doet zich van alles voor, dat je niet had gepland of verwacht, maar dat wel enorm helpt. Plotseling, ergens in mei, besloot de NRC het programma te nomineren voor de NRC Charity Award. Zo iets is natuurlijk altijd mooi. Twintig goede doelen in Nederland kregen de gelegenheid

gratis twee pagina's in de NRC te vullen met een advertentie voor het goede doel. De advertentie voor Warm Rotterdam verscheen levensgroot in de NRC van 2 augustus 2018. Het aardige is bovendien, dat de NRC samenwerkt met Witte de With, het Centre for Contemporary Art in Rotterdam, de kunstacademie, zeg maar. Voor elk goed doel kregen twee leerlingen van Witte de With de opdracht een aansprekende advertentie te maken. Zo sla je twee vliegen in één klap. Samen met een enthousiaste Daan en Iris maakten we een, volgens mij, krachtige variatie op de rode draad die door alle communicatie voor Warm Rotterdam loopt. Rotterdam, vooral ook het gemeentebestuur, wil zichzelf graag presenteren als één van de “places to be” op de wereld, vooral voor toeristen. Terwijl voor ongeveer een derde van de bevolking de stad helemaal niet zo'n “place to be” is. Zolang zoveel mensen leven onder de armoedegrens of kampen met hoge en groeiende schulden. Ik houd van de stad, ja, maar dan wel van een warm Rotterdam en niet van een koud. Als zoveel mensen en kinderen feitelijk niet mee kunnen doen in en met de stad is Rotterdam geen “place to be” voor iedereen. Dat moet en kan veranderen.

De NRC Charity Award hebben we uiteindelijk niet gekregen voor onze advertentie. Maar hij leverde een enorme hoeveelheid positieve en betrokken reacties op en veel aanmeldingen van mensen en organisaties, die met ons mee willen doen. Dank je wel, NRC en Daan en Iris!

Dick Couvé

Overpeinzingen van een “ambassadeur” van de Pauluskerk

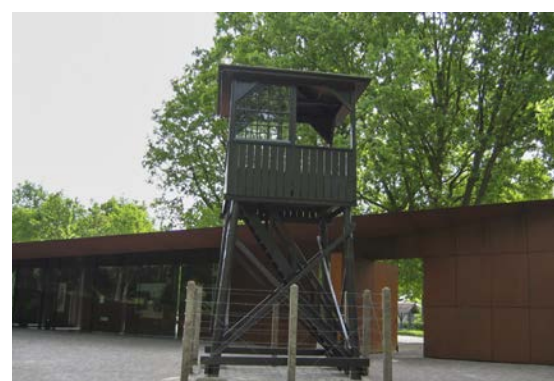
“Als je mekaar niet meer vertrouwen kan, waar blijf je dan?”

De ondertitel van dit stukje is de eerste regel van een liedje uit 1970, gezongen door Adèle Bloemendaal, Leen Jongewaard en Piet Römer. Nederland stond lang bekend als het land van dominees en kooplieden. Driftig met het vingertje zwaaiend, onderwezen we de rest van wereld over wat wel en niet geoorloofd was. Aan de andere kant moest alles wijken voor het belang van de handel. Uitbuiting en geweld werden niet geschuwd. Op diverse terreinen is intussen winst geboekt. Er is decennialang gewerkt aan een goed sociaal stelsel, medische voorzieningen en zorg voor hen die kwetsbaar zijn. De laatste jaren wordt echter in een hoog tempo, onder het motto van noodzakelijke vooruitgang, veel van wat was opgebouwd weer gesloopt. Waar kan de burger nog op vertrouwen?

Op het gebied van mensenrechten en persvrijheid waait er een gure wind door de wereld. Lang konden we wijzen naar andere landen. Noord-Korea, het Midden-Oosten, Rusland, China. Amerika is met een inhaalslag bezig. List en bedrog, het is aan de orde van de dag.

De vrije pers wordt voortdurend beschuldigd “nepnieuws” te verspreiden. Het lijkt een boze droom, maar ons eigen land is ook aan het afglijden. Regeringsfunctionarissen, ambtenaren, bankiers en multinationals, voortdurend worden ze betrappt op grote leugens en ongeoorloofd gedrag. We mogen dat eigenlijk allemaal niet weten. Het wordt allemaal zorgvuldig verborgen gehouden.

Gelukkig heeft Nederland nog steeds een vrije pers. Vanuit fundamentalistische kringen worden wel steeds pogingen gedaan het vrije woord te beteugelen. Tot heden mogen we ons gelukkig prijzen dat kwaliteitskranten en nieuwsrubrieken allerlei kwalijke praktijken boven water halen. Het onder de aandacht brengen van feiten en juiste geschiedschrijving moet het opnemen tegen verspreiding van onzin, roddels en pogingen de waarheid te verdoezelen. Gebrek aan onderling vertrouwen is funest voor een samenleving. Het gevolg kan zijn dat iedereen eigen regels gaat hanteren, zonder rekening te houden met anderen.

Wachttoern Kamp Amersfoort: herinnering aan periode zonder vrijheid en vertrouwen

Laten wij de vrije en onafhankelijke pers koesteren. Ook wanneer wellicht de vinger op een zere plek wordt gelegd waarvan we liever niet willen horen. Onderling vertrouwen heeft soms tijd nodig om te groeien. Dat vertrouwen kan, wanneer het wordt beschaamd, in één klap zijn verdwenen. Tja, waar blijf je dan, als je mekaar niet meer vertrouwen kan?

Hans Valkenburg

Het zijn de Rotterdammers die tussen wal en schip zijn geraakt. Die nog amper worden gezien of gehoord. terwijl ze vaak zoveel te vertellen hebben. Speciaal voor hen is het project Kunst en Cultuur.

Eindelijk hebben ze een podium

Mensen zonder verblijfsvergunning, daklozen die verslaafd zijn of werklozen met een uitkering. De inloopvoorziening trekt bezoekers met allerlei problemen. Ze hebben één ding gemeen: ze kunnen nergens terecht. Terwijl ze juist zo graag willen. 'Ze hebben het gevoel dat instanties niet naar hen luisteren en helaas is dat ook vaak zo', vertelt Giselle Vegter van de Pauluskerk. 'Dat weggijken is desastreus voor hun gevoel van eigenwaarde. Via kunst willen we deze mensen hun eigen geluid en vorm laten terugvinden.'

Even zonder zorgen

Het kunst- en cultuurproject is voor iedereen toegankelijk. Deelnemers kunnen meedoen met verschillende activiteiten, zoals schilderen, gitaarspelen of gedichten schrijven. Zelfstandig of onder begeleiding van een docent. Eén enkele keer, of vaker. 'We merken dat ons project vooral bezoekers aantrekt die creatief en gevoelig zijn. Mensen met een artistieke geest,

die anders naar het leven kijken en veel te zeggen hebben. Door hun gevoel en mening in een kunstvorm te gieten, krijgen ze steeds meer zicht op waar ze staan in hun leven. Maar het project geeft ze ook de mogelijkheid om even niet aan hun zorgen te denken en gelijkgestemden te ontmoeten.'

De schroom voorbij

De Pauluskerk organiseert voor de deelnemers regelmatig open podiumavonden. 'Bezoekers krijgen dan letterlijk een podium om hun liedje te spelen of gedicht voor te dragen. Vaak nodigen we Rotterdammers, waaronder lokale politici, uit voor zo'n avond. Het is de beste manier om over te brengen waarmee onze bezoekers zitten en wat ze nodig hebben.' Maar we pakken soms ook groter uit. Dan staan bezoekers bijvoorbeeld op het podium bij grotere festivals, zoals Woordnacht, Moving Futures en Wereldvluchtelingendag, die we met Theater Rotterdam organiseren. 'Dat helpt ze op

twee manieren: ze overwinnen hun schroom om in de spotlights hun verhaal met de buitenwereld te delen én ze bereiken een groter publiek.'

Niet weggijken

Via hun kunst vragen de bezoekers aandacht voor de groeiende problemen in onze maatschappij, zoals armoede en dakloosheid. 'Problemen die in Rotterdam, de armste stad van Nederland, alleen maar groter worden', stelt Giselle. 'Het schokkende is dat de overheid en maatschappij daarvoor hun ogen lijken te sluiten. Hopelijk gaat er dankzij dit project eindelijk iets veranderen, ook op politiek vlak. Want niemand mag buiten de samenleving komen te staan. En als dat toch dreigt te gebeuren, mogen we zeker niet weggijken. Via hun kunst vragen bezoekers van de Pauluskerk aandacht voor de groeiende problemen in onze maatschappij, zoals armoede en dakloosheid'

'Ik durfde niet, maar deed het tóch'

'Vier jaar geleden zat ik echt in de puree. Niks van wat ik ondernam, lukte. Ik wilde graag een leer-werktraject doen, maar dat kwam niet van de grond. Rekeningen stapelden zich op. De huishouding liet ik links liggen. Ik raakte depressief. Toen gas en licht werden afgesloten en ik in een donker en koud huis zat, hoefde het van mij niet meer. Het lukte me niet om in mijn eentje uit de neerwaartse spiraal te komen, maar familie en vrienden wilde ik niet lastigvalen. Daarom vroeg ik overheidsinstanties om hulp, maar die luisterden niet. Gelukkig leerde ik een maatschappelijk werkster van de Pauluskerk kennen. Ze hoorde mijn verhaal aan, en trok meteen aan de bel bij de juiste instanties, zodat ik mijn huis niet uit hoefde. Daarvoor ben ik haar eeuwig dankbaar.'

'Ik kwam regelmatig in de kerk. Zo hoorde ik van de muzieklessen. Ik ben altijd al muziekliefhebber geweest, en stond een keer in de deuropening naar een percussieles te kijken.

De docent vroeg of ik wilde meedoen. Ik durfde niet, maar deed het tóch. Gelukkig maar, want dankzij de muziek vond ik mezelf opnieuw uit. Ik kreeg meer zelfvertrouwen en structuur in mijn leven.

Zaken die niet tastbaar zijn, maar wél essentieel. Zonder die zaken loop je vast.'

'Nu gaat het beter met me. Ik heb een opleiding gedaan met baangarantie en werk als servicemonteur. Een vaste aanstelling zou voor mij een lot uit de loterij zijn. Dan heb ik eindelijk meer lucht en minder onzekerheden. Ik weet het zeker: zonder deze kerk en deze activiteiten was ik er niet meer.'

Carlos Chavarro (52)

Giselle Vegter

Het aantal mensen dat gebruikmaakt van de inloopvoorziening van de Pauluskerk groeit. Ze vallen buiten de reguliere mogelijkheden voor opvang of zorg, en kunnen nergens anders terecht. Bij de Pauluskerk is iedereen welkom, ongeacht zijn of haar hulpvraag. Iedere bezoeker wordt serieus genomen en begeleid.

Foto's: Jeroen Dietz.
Tekst: SchrijfSchrijf Utrecht
Deze bijdrage is tot stand gekomen dankzij het Kansfonds.

Uit het Schrijverscafé

Blijf in beweging
Wees vrij
Laat je niet leiden
Door hartstocht
Of regels
Door mensen
Of pegels
Dat heeft geen enkele zin

be free

Laat je niet verleiden
Om gelijk te krijgen
Of je zin te krijgen
En te strijden

Luister simpel naar je hart
En kies voor goed
Van binnen
weet je hoe het moet
Laat je ego vrij

Wees vriendelijk
En blij
Met jezelf en iedereen

Dan gaat 't er niet om
Dat je wint
Dan leef je in vrede
Zo vrij als de wind

Zo blij als een kind
In het beloofde land
Liesbeth

'Via kunst kan ik me uiten'

'Bij hulpinstanties in Rotterdam kan ik niet terecht, maar gelukkig wel bij de Pauluskerk. Als ik schilder, vergeet ik even alle ellende. Het geeft me positieve energie. De liefde voor schilderen komt van mijn broer. Tijdens onze jeugd in Marokko schilderde hij veel. Hij was gesloten, maar uitte zich via zijn kunst. Ik was er erg van onder de indruk, maar durfde het nooit te zeggen. Ik ben namelijk ook erg gesloten. Toen mijn broer een paar jaar geleden stierf, zag ik dat als een teken en begon ik met schilderen.'

'Ik ben erg gevoelig voor de pijn van andere mensen. En dat verwerk ik in mijn kunst. Het is mijn manier om ermee om te gaan. Inspiratie haal ik uit de verhalen van andere bezoekers, of uit wat ik op straat zie. Het is moeilijk te beschrijven wat dit project voor mij betekent. Als ik samen met andere bezoekers aan het schilderen ben, voelt het net

alsof we een grote familie zijn. De docenten helpen ons met veel liefde. Ik doe ook mee met andere activiteiten van de kerk, acteren in toneelstukken bijvoorbeeld. We brengen met onze verhalen problemen, zoals armoede of racisme, onder de aandacht. Ik hoop dat we zo veel Rotterdammers, inclusief lokale politici, kunnen bereiken, zodat er eindelijk iets verandert in het beleid.'

Nour Eddine (45)

“Wie had dat gedacht”

Dit keer interview ik Ravin, vrijwilliger op de vrijdagavond in het “open huis”.

Naam: Ravin Jethoe

Geboren: 4-6-1981, te Rotterdam

Opgegroeid: Ravin is opgegroeid in Hoogvliet, bij hem thuis waren ze met zijn zessen, zijn ouders, drie broers en een zus.

Hij komt uit een liefdevol en ondernemend gezin. Hij heeft in Rotterdam gestudeerd. Op zijn 22e werd hij de trotse vader van een prachtige dochter, later volgde nog een mooie zoon. Hij is super trots op zijn kinderen.

Op dit moment werkt Ravin voor een IT bedrijf.

Motivatie: Op de vraag waarom Ravin zich graag inzet voor de Pauluskerk antwoordt hij: “Er blijft helaas een kwetsbare groep over in onze stad Rotterdam, ik voel het als mijn plicht mij voor hen in te zetten. Het is echt nodig, iets terug doen voor de samenleving.”

Hobby's: Ravin vindt fitnessen, golfen en lekker uit eten gaan leuk om te doen.

Lievelingskleur: Hier is hij duidelijk in, dit is: 'Obama blue'. De donkerblauwe kleur die Obama vaak draagt.

Lievelingsmuziek: Met name Norah Jones, jazz muziek en top 40 voor de afwisseling.

Wie inspireert je? Voor Ravin is Obama een groot inspirator, hij heeft volgens hem een zeer krachtig charisma. Dit spreekt hem aan. Verder Elon Musk, dit omdat hij ondernemend is en durf heeft. Met een grote glimlach noemt Ravin ook nog Mohammed Ali, hij is echt een baas, in alles wat hij deed.

Lisa Hendriks

Dit is de laatste aflevering van “Wie had dat gedacht” die is verzorgd door Lisa Hendriks. De redactie bedankt Lisa voor haar inzet.

Uit het Schrijverscafé

Mobiel - verslaving,

Ja, het is wat met die moderne dingen...

Al die knopjes; opeens had ik geen geluid!

Ik had hem op 'stil' gezet. Later ging het doordringen.

Maar ondanks deze fout, kwam ik er toch weer uit!

Vaak zet ik hem gewoon maar uit. Niet verkeerd!

Maar je moet wel je wachtwoord onthouden.

Anders wordt hij na, drie keer fout, geblokkeerd!

Dan kan niemand je meer bellen, ook je kinderen niet, die van je houden...

De tijd gaat door... soms gaat het wat vlug.

Met al die moderne apparaten...

Die goede oude tijd komt nooit meer terug.

Daar kun je als je ouder wordt, uren over praten.

Alles verandert: de mensen om je heen.

Maar God verandert nooit. Als je die vasthoudt

En op Hem vertrouwt, ben je nooit alleen.

Komt het met je leven wel goed en heb je niet op zand gebouwd.

Ook al komt er verandering en komen nieuwe tijden,

Maak er geen verslaving van.

Probeer dat te allen tijde te vermijden.

Lees je Bijbel; dat is toch beter dan.

Miny Warman (in herinnering)

ACTIVITEITEN PAULUSKERK

voor actuele informatie zie:

www.pauluskerkrotterdam.nl

Open Huis

Iedere dag van de week → 9:00 - 21:00 uur

Open Atelier

Maandag en donderdag → 13:30 - 16:30 uur

Medische dienst

 (uitsluitend op afspraak)

Voor het maken van een afspraak:

Tel. 010 - 413 56 00 (maandag en donderdag) 9.30 - 10.30 uur

Eethuis

Maandag t/m vrijdag → 17:00 - 18.00 uur

Vluchtelingenspreekuur

Iedere dinsdag → vanaf 11.00 uur

Iedere donderdag → vanaf 14.00 uur

Maatschappelijk werk spreekuur

Iedere dinsdag → van 9.30 - 15.30 uur

Iedere donderdag → van 9.30 - 15.00 uur

Kledinghuis

 Dinsdag, donderdag en vrijdag

→ 9:00 - 16.00 uur

Fietsenwerkplaats

 Maandag, woensdag en vrijdag

→ 10:00 - 15.00 uur

Kapper

 Woensdag en donderdag

→ 13.00 - 16.00 uur

Welkomstbalie

Alle werkdagen → 9.00 - 16.30 uur

Gitaarles

Iedere dinsdag → 19:00 - 20.30 uur

Taallessen

(info: www.pauluskerkrotterdam.nl)

Muziekavond

(info: www.pauluskerkrotterdam.nl)

Avondgebed

Iedere vrijdagavond → 20:00 uur

Kerkcafé

Iedere werkdag → 12:00 - 13:00 uur

Kerkdienst

Elke 1e zondag van de maand → 10:30 uur

Begeleide stilteviering

Elke 2e zondag van de maand → 10:30 uur

Kerkdienst met aandacht voor kunst en cultuur

Elke 4e zondag van de maand → 10:30 uur

Wake bij detentiecentrum Rotterdam

Elke 1e zondag van de maand

→ 16:00 - 17:00 uur

Bezoekadres Pauluskerk:

Mauritsweg 20, 3012 JR Rotterdam.

COLOFON

Pauluswerk beschrijft activiteiten van de Pauluskerk en is bedoeld voor leden, vrienden en belangstellenden van de Pauluskerk.

REDACTIE

Dick Couvée en Hans Valkenburg.

Het eerstvolgende nummer verschijnt februari 2019. Reacties, mededelingen en bijdragen voor dit nummer kunnen tot uiterlijk 24 januari 2019 gestuurd worden naar:

Stichting Samen 010,

Hang 7, 3011 GG Rotterdam

T.: 010 - 466 67 22, e-mail: info@samensamen010.nl

Plaatsing is ter beoordeling aan de redactie.

Vormgeving: Studio Voetnoot, Utrecht

Druk: Drukkerij Kapsenberg van Waesberge, Rotterdam